

AI 2



AXEL JUEL

HIMMEL OG HAV

MARINEDIGTE

ANDET OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXVI

COPYRIGHT 1916 BY AXEL JUEL

OMSLAGSTEGNING AF ANTON HANSEN.

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

MINDET OM DEN UFORFÆRDEDE MARINEFLYVER

PREMIERLØJTNANT I FLAADEN

AXEL HOECK

TILEGNER JEG DISSE VERS I BEUNDRING

OG VENSKAB

INDHOLD

- 11 FLAGET
- 13 FLAADEN
- 17 SØFLYVEREN
- 20 DEN FLYVENDE FANE
- 23 FLYVERNES DØD
- 25 FRA VERDENSHAVET
 - 29 SKIBET, før Kampen
 - 31 SKIBET, efter Kampen
 - 34 DYBETS EVENTYR
 - 37 SØMINEN
- 43 KAMPEN PAA HAVET
- 53 SKIPPEREN, JULENAT PAA HAVET
- 55 PAA POST JULENAT
- 57 NATLIG PATROUILLE I SUNDET
- 60 PIRATVISE
- 64 ØRESUND
- 66 SEJL OG SOMMER
- 71 KAPROERNES SANG
- 75 SØTRÆFNINGEN VED HELGOLAND

FLAGET

Der er ingenting, der maner,
som et Flag, der gaar til Top,
mens det drager vore Hjerter
og vort Sind mod Himlen op —
og det vajer under Saling
som en flammende Befaling,
aa men ogsaa som en Hvisken
om det største, som vi ved:
Ikke Din og ikke min
men hele Folkets Evighed!

Det har vajet for de Slægter,
hvorved vi og vort blev til,
over Fredens milde Toner,
over Kampens vilde Spil.

Det var forrest, naar de sejred,
det var med dem, naar de fejred,
langt fra Hjemmet, Hjemmets Fester —
det var Raabet, naar de stred,
og det sidste Suk i Bølgen,
naar det stolte Skib gik ned — —

Derfor blotter vi vort Hoved,
hver Gang Flaget gaar til Top,
mens det drager vore Hjerter
og vort Sind mod Himlen op.
Det er vore Drømmes Tolk,
det er baade Land og Folk — —
Lad Dit hvide Kors forkynde
for hver fremmed Havn og Red
— omend hele Verden strides —
jeg er Danmark, jeg er Fred!

FLAADEN

Fra Mindernes Morgen vi møder vor Daad:
der stævned i Gryet en Vikingebaad
frem gennem Morgenrøden;
Mærkesmanden i Løftningen stod,
spejded med frygtløse Øjne imod
Sejrens Lod eller Døden.

Nu stiger i Fjorde, i Bælter og Sund
de vagtsomme Øjne fra Vandenes Bund
fra Dybets usynlige Flaade —
vi tager de skjulteste Kræfter i Brug,
Dannebrog breder i Bølgen sin Dug
fra sælsomme Undervandsbaade.

Svinder der Skønhed — vi skaber en ny
 og gemmer den gamle med Fortidens Ry
 i Mindernes manende Vrimmel;
 se, højt over Døgnenes Dag og Nat
 sejler en gammel og prægtig Fregat
 under den evige Himmel.

Alle, som elsker vort duftende Land,
 hver Dreng, som har drømt om at blive en
 Mand,
 der kæmped for Danmark i Fejde,
 kender de kække, der glemte sig selv,
 og sejler som Ry under Himmelens Hvælv
 med Kongen fra Kolberger Heide.

Willemoes staar over Rælingens Rand —
 engang var hans Hjerte en flakkende
 Brand —
 nu smiler han dæmpet og vakkert,
 han mindes sin Ungdoms urolige Aar —
 men nede paa Banjerne Tordenskjold staar,
 sliber en bredbladet Daggert.

Juel sidder bøjet i Chefens Kahyt
 og tegner i Kortet. Hvor Kampen har lydt,
 han følger en flyende Flaade — —
 Sejren han gemmer, taalmodig af Aand,
 Slaget han leder med bydende Haand,
 Kriger af Gudernes Naade.

Aa, luk dine Øjne og se dem, sé
 de stærke, der trodsede Rædsel og Ve,
 de Sømænd, stolte og ægte —
 ikke blot Herrer som Trolle og Skram,
 men Søfolk, hvis Duft er beget og stram —
 gamle, forblæste Knægte.

Erik den Røde er Mærkesmand,
 han spejder evindeligt ud efter Land
 fra Morgen til Aftenrøden;
 Clement møder Du, heftig og god,
 og Norby, der kendte kun Troskab og Mod,
 Kærligheden — og Døden.

Segner en Sømand, værdig til Ry,
 da brager en Torden, da flænges en Sky —
 op skotter de gamle Krabater —
 og Hvitfeld, de aldrig forfærdedes Ven,
 han skynder sig glad og forventningsfuld hen,
 hilser de ny Kammerater — — —

Minder vi har, som skal evigt bestaa,
 Stolthed, der løfter os, nu vi er smaa
 og har kun saa lidet at nævne;
 er det med Storheden ringe bevendt —
 den gamle Fregat kan vi være bekendt
 i Verdenshistoriens Stævne!

Engang drog vi langvejs, erobrende bort —
 nu vogter vi kun, hvad der endnu er vort —
 men bliver os Kampen fornøden —
 da viser vi dem, der til os sætter Lid,
 at Mod er det samme til evig Tid —
 som Kærligheden — og Døden.

SØFLYVEREN

Til Axel Hoeck.

Vi stirred mod Himlen med spejdende Blik —
vi øjned i Blaaet en groende Prik —
den voksed, og Fuglens Former den fik.

En Stormfugl, der styrter sig frem i et Kast,
aa, var det dens jublende Hjerte, der brast —
den svimler mod Havet i ængstende Hast!

Men standser og stiger — saa lever den end!
den duver og daler og stiger igen
i kresende Flugt under Himmelen hen.

Den glider fra Skyernes vigende Kyst —
 vi hører en Tone af Vilje og Lyst — —
 der sidder en Mand i dens buede Bryst !!

Den stryger sin Bug over Bølgenes Top,
 en brusende Skumstribе pløjer den op,
 saa sætter den sig i et glidende Hop.

Den er som en Maage, der boltrer sig kaad,
 en susende Leg er den modige Daad — — —
 han vinker og lær fra sin vingede Baad!

— — — — —
 Saa stiger vi, stik imod Jordens Fornuft —
 vi stiger og stiger mod Tinder af Luft
 paa spilede Vinger i Æterens Duft !

Da bryder en Glæde saa frisk i mit Sind,
 en villende Drift, der var sløvet og blind —
 nu løsnes der op for et rustent Gevind !

DEN FLYVENDE FANE

TIL DANMARK

Under Landsindsamlingen til Luftværnet, 1916.

Nu grønnes Danmark i Sol og Dug,
snart driver Brisen med Blomsterfnug,
nu dufter Landet fra Kyst til Kyst,
og Glæden toner fra Fuglebryst — —

Nu sejler Svalen fra Taarnets Glug,
hør Nattergalen, hvis Sjæl er Suk —
saa hed en Længsel mod Jord — fra Jord —
som Kirkesang i det høje Kor.

Men om Din Grænse og om Din Strand,
 der sejler Fugle fra fremmed Land,
 med Aadselstank som et hæsligt Slæb,
 rovlystne Hjerter og blodigt Næb.

Hvad hjalp Dig Tonen fra Sangerbryst,
 ifald den vakte de Glenters Lyst —
 for sen er Kugle, for kort er Spær,
 nej, Du maa løse en Falkehær!

En Fane daled til Jord engang
 — det er vel Sagn kun, en Digters Sang —
 men fra den flammed i Bispens Haand,
 har rødt og hvidt været Danmarks Aand!

Det hvide Kors paa den røde Bund,
 at Danmarks Sjæl vorde sand og sund.
 Det rene Kors og det røde Blod —
 det milde Sind og det vilde Mod!

En Fane daled til Jord engang,
den signed Freden i By og Vang —
men mægtigt maned, naar Hornet klang,
dens røde Tunger fra Bannerstang!

Syv hundred Aar Dig uplettet lod
— skønt for det milde vi gjorde Bod —
vil Du nu vare Dit gamle Ry,
da stig mangfoldig igen mod Sky!

FLYVERNES DØD

Premierløjtnant Axel Hoeck og Kaptajn Hermann Münster.

27. Juli 1915.

Højt over Bølger og Master
steg imod Himlen de to,
Æteren sused, Bardunerne sang,
og han sad ved Rattet og lo!

Vælger da Døden i Blinde —
lurer den lumpen og led,
skjult bagved Livets solstraalende Tinde,
at styrte de stigende ned?

Fejge og usle og ringe
lar den af Ælde forgaa,
Modet og Styrken paa brusende Vinge
burde den ej kunne naa!

Var det af Had til de Stærke,
der byder den smilende Trods,
eller var det for at ramme vor Glæde,
den raned de bedste fra os?

Mod kan Du styrte i Havet!
Død, det skal være Din Skam:
Flyvernes Sjæle steg højt over Jord
Du brød kun en Fjederham!

FRA VERDENSHAVET

Nu er alle Broer sprængte
mellem Kyst og Kyst,
nu er alle Sunde stængte,
Gæstevenskabs Love slængte
hen som usle Tanker, tænkte
i blødagtig Lyst !
Nu er alle Næver knyttet —
aabnes kun mod Byttet !

Knejsende paa Kyster fjerne,
dronningstolt og hvidt,
løfted Fyret sin Lanterne :
„Ærer Du min Ledestjerne,
skal jeg Dig mod Faren værne
og bevare Dit !“
Nu har Mørkets Favn sig lukket,
nu er Stjernen slukket !

Hvor en Anløbsbro sig strakte
 som en venlig Haand,
 der udover Bølgen rakte
 Velkomst mod, hvad Havet bragte,
 hvert et Skib, som saas at fragte
 fremmed Gods og Aand —
 hadefulde Øjne spejde:
 „Ingen gir vi Lejde!“

Selve Verdenshavet bobler,
 og dets Bølger spy
 Dødsensangst, der Had fordobler:
 onde, rædselsvangre Gopler
 slynger højt — lig sorte Popler —
 Vrag og Vand mod Sky — —
 Had, der brød sig Vej i Blinde,
 rammer Ven som Fjende — — —

SKIBET

Før Kampen.

Salutkanoner bragede,
og alle Master flagede,
da det af Havnen gik —
man stod med Haanden over Bryn
og syntes, at man saa et Syn
og hørte fjern Musik.

Kanoners Munde blinkede,
og alle Hænder vinkede
— selv de, der skulde ro —
Men Chefen stod saa tavs og saa
det skønne Land, der bag ham laa,
højt fra sin Panserbro.

Og Løftet, som han lovede,
det var, at Alt han vovede
for denne milde Strand:
sit Liv — sin Lykke og sin Sorg —
det Skib, der var hans Hjem, hans Borg —
Alt for sit Fædreland — —

SKIBET

Efter Kampen.

De sidste spredte Skud er skudt,
de sidste vilde Raab er brudt
og kvalt i Bølgens Favn —
det sidste sejge Liv er slukt,
og Havet har sig naadigt lukt
om mange Heltes Navn.

Og han har raabt de sidste Ord:
„Red sig, hvem der kan!“
Nu staar saa sælsomt rank om Bord
ved Broens brudte Semafor
en dødsens-ensom Mand.

Naar Maanestriben glider
 under Skyens tunge Flig,
 da ser han i dens Dødningskær
 sit Skib, der paa den sidste Færd
 kun bærer Blod og Lig —

Det gløder endnu hør og dør
 i brudte Plader, sorte Spær — —
 hvad var det? — hørtes ganske nær
 endnu et dæmpet Skrig? — — —
 Rorgængerens, der hos ham stod
 paa Posten ved sit Rat,
 han ser nu ligge ved sin Fod —
 han blev, indtil han segned mat,
 skønt Brystet vældede af Blod — —

Og dør, bag sværtet Panserskjold,
 iblandt de tavse Mænd
 En løfter sig med sygt Besvær
 og drager rallende sit Vejr
 og segner tungt igen.

Og Skibet sænker dybt sin Stævn
 i Nattens dumpe Sø.
 Det vandt sin Sejer og fik sin Hævn,
 nu skal det bare dø —
 Med sprængte Kedler, slukte Fyr,
 et ravende, dødsmærket Dyr
 fra Skanse og til Klyds — —
 da slaar en blodrød Flamme op,
 belyser Flaget højt i Top —
 en sidste Sitren i den Krop,
 der skjalv af Vilje nys — — —
 saa retter det i Svimlen
 Kanonerne mod Himlen!

Baade kom til med den gryende Dag,
 hvor Kampen ved Nat havde hærget, —
 de søger blandt Lig og blandt drivende Vrag,
 om nogen dog Livet har bjærget — —

Da hviskes det Navn fra Mund og til Mund,
 som raabtes ved Nat gennem Larmen —
 man løfted ham op — man kendte ham kun
 paa de fire Snore om Armen — — — —

DYBETS EVENTYR

En Havfrue svømmede, hvor Tang og Stilhed
gror —
langt borte fra den stejle Kyst, hvor Menne-
skene bor.

Hvor intet Vod er draget, og sære Havdyr
gaa,
saa underligt et Fartøj paa Havbunden laa.

Hun nærmed sig forundret og lænede sin Arm
mod Taarnlugens boltede og iskolde Karm.

Der hørtes nogen tale — en ung og fager
Mand —
om Daaden og om Døden, alt for et Fædre-
land — —

Saa gled hun gennem Havbundens dunkle
 Skove tyst
 og tog sig som i Tanker hen over sit Bryst —

Hvor intet Vod er draget, og sære Havdyr
 gaa,
 saa underligt et Fartøj paa Havbunden laa.

Hun nærmede sig til det og lænede sin Arm
 mod Taarnlugens boltede og iskolde Karm.

Og der var En, der talte — en ung og fager
 Mand —
 om Daaden og om Døden, alt for et Fædre-
 land.

Det var en anden Tone og dog de samme
 Ord —
 det var de samme Løfter, man med hinanden
 svor.

Saa svømmede den Havfrue til en tredie Baad
 at høre, hvad der taltes om Fædreland og
 Daad.

Aa Søster, kom Søster, aa, hør det dog, Du —
 dør er kun een — han vaander sig — jeg
 hører ham endnu — —

Der glimtede en Taare ved hendes Øjnes
 Rand —
 Ak, hvad er vel en Taare i Havets dybe
 Vand — — —

Saa gled hun bort i Havet, saa stille og saa
 tyst
 og tog sig som i Smerte op under sit
 Bryst — — —

SØMINEN

I et Værkstedes dunkle Kammer
blev jeg sindrigt og i Løn
skabt til Undergang og Jammer —
over Diglens grønne Flammer
hørtes ingen kærlig Bøn,
men et koldt og kløgtigt Sind
drypped Trangen til at hade,
mejsled Evnen til at skade
dybt, dybt i mit Væsen ind.

Og en dæmpet Stemme talte:
„Se nu her: naar Skibet rammer,
saa vil denne Vægtstang falde,
denne Vædske er som Galde

her i dette spinkle Rør —
 ved de mindste Stød og Skrammer
 vil det brydes, Strømmen sluttet —
 denne Kuppel, jeg har hvælvet,
 rummer mere ondt end Helved!“
 og min onde Skaber lo,
 greb igen til Staal og Hammer,
 mens han ængstlig saa sig om:
 han var bange, nogen kom
 — skønt han stod bag stænget Dør —
 thi det *maatte* ikke røbes,
 at det Onde kunde støbes
 endnu mere ondt end før!

Jeg blev til i Hævnens Glæde,
 jeg har aldrig været glad —
 jeg kan ene føle Had!

Jeg har stundom hørt om Solen,
 men jeg saa kun kolde Stjerner,
 da med blændede Lanterner,

uden Støj og uden Ord,
 Skibet tog mig med om Bord.
 Jeg blev hejset op fra Lasten,
 baaret af en Kran fra Masten,
 under Hiven tot og Slækken
 blev jeg firet over Hækken —
 og nu ligger jeg og vugger
 her, hvor Havet om mig sukker;
 og jeg dukker mig og tier,
 mens jeg paa min Time bier.

Som det hæsligste paa Jorden,
 som Spedalskhed er jeg skyet,
 selv de stolte Mænd, der stævner
 smilende mod Vaabengnyet,
 har for mig i Rædsel flyet,
 og med Gru mit Navn de nævner.

Hvor jeg hader dem deroppe,
 Skibene, hvis slanke Kroppe
 glider over Bølgetoppe —

Havet er en Vej, de træder,
 og de lever, ser og hører,
 føler Kampens vilde Glæder.
 Naar de stævner frem mod Striden,
 Bølgerne om Boven danser,
 stolende paa Skrogets Panser
 og de straalende Kanoner
 Chefen højt paa Broen troner —
 som en Konge fra sin Stol
 ser ud over Land og Rige,
 som om selve Himlens Sol
 lystred ham, naar han befol.

Jeg er mer end deres Lige,
 ingen, ingen kan sig væbne
 imod mig, mod Dybets Skæbne!

Aa, saa kom dog, kom i Taagen
 uforvarende herover,
 I skal kende, jeg er vaagen,
 skønt jeg lader, som jeg sover —

jeg skal knuse, sønderbryde,
det skal bruse, boble, syde —
alt mit Liv er kun ét Skrig,
men i Døden skal jeg dræbe,
sprede om mig Vrag og Lig — —!

Jeg blev til i Hævnens Glæde,
jeg har aldrig været glad —
jeg kan ene føle Had!

KAMPEN PAA HAVET

I Skjul bag Næssets Skove
og Pyntens Bakkedrag
en Flaadedeling ligger gemt
en silde Sommerdag,
i Brisen spiller Vimplerne
og duver Orlogsflag.

I Mærs, i Fyr og Kirketaarn
har Udkigsposter Vagt,
mens al Naturen trindt omkring
har sig til Hvile lagt —
da blir den første Melding
Kommandoskibet bragt. —

Henover Havet iler
 en Bølge skarp og krum :
 hjem jager en Torpedobaad
 igennem Sprøjt og Skum,
 dens Fyr er i eet Flammefraad —
 den selv er sort og stum.

Men fra den høje, spinkle Mast
 i Aftnens stille Rum
 den sender Varselsbudskab hjem
 mod sit Refugium,
 faa korte, skarpe Gnister —
 dog alle Rædslers Sum :

Ti Panserskibe fører
 en kostelig Transport —
 Depechen flyver videre
 til Nabobreddens Fort,
 alt gøres rede, der er ingen
 Tid at tænke bort.

Og fluks med blanke Sider
 en Hval mod Havet for;
 se, fejende den glider
 for Halens skarpe Ror,
 de stærke Øjne stilkede
 ud over Vandet glør.

Tolv Mand har Kæmpehvalen
 snart sat til Livs, forslugen;
 de surred alt paa Dyrets Ryg,
 et Klap, saa lukkes Lugen;
 nu høres de dernede
 rumstere om i Bugen.

Den hele Krop er Panserstaal —
 den skabtes kun til Mén —
 en Motor er dens Hjerte,
 af Glas dens Øjsten;
 den skyder gennem Vandet
 og surrer som en Ten.

Saa glider den i Dybet,
den underlige Baad,
den spinder gennem Søen
usynligt Skæbnens Traad;
de travle Mænd gør rede til
maaske den sidste Daad.

Mens Chefen regner Tid og Fart,
hver passer vel sin Vagt.
En giver paa hans Ansigt
med spændte Miner Agt:
den Mand, der er posteret
ved Helvedes Kontakt.

Dybt under Fjendens Kæde
af Jagere man gaar —
det er, som de Minutter
slet ingen Ende faar,
som Tiden og som Hjerterne
fornaglet stille staar.

Op imod Overfladen
 saa lempeligt man tyer —
 nu øjnes Fjendens Skibe
 som kæmpestore Dyr — —
 ser Chefen nu for sidste Gang
 de silde Aftenskyer —

Ja, saa han nu for sidste Gang
 de silde Aftenskyer,
 der sejler med en Hilsen
 ind over Livets Byer —
 hans Knoer bliver hvide,
 han raaber fast et: Fyr!

Og som et Lyn med Tordenbrag
 mod Kæmpedyrets Krop
 Torpedoskudet brager
 og flænses Bugen op,
 snart hælder imod Havet
 Skorsten og Mastetop.

Straks lukker Projektører
 deres Øjne op og leder,
 Kanoners Munde vræler ud
 de sidste onde Eder,
 og bragende og hvislende
 de Døden om sig spreder.

Men skjult i Mørket Baad paa Baad
 har søgt de samme Maal,
 og Lyn paa Lyn slaar op
 med Tordenbrag mod Panserstaal,
 mens alle Batterier stemmer i
 med Helvedskraal.

Og Baaden søger hastigt
 igen i Havet ned —
 dog, ramtes den af Dyret,
 der i Døden fra sig bed,
 da segner den i Heltenes
 og Dybets Evighed — — —

Saa sprænger hjemad Resten
 af det lette Kavalri,
 imens de sværtbevæbnede
 har sneget sig forbi
 og aabner fra en anden Kurs
 et Dødsfyrværkeri.

Da bliver i et Kaos
 Transportens Skibe trængt
 mod Løbet, der med Minernes
 Vulkaner er befængt,
 der blir de sidste, søndrede,
 i Dybets Afgrund slængt.

Naar Morgenrøden kommer
 og ser, hvad der er hændt,
 den finder kun et enkelt Vrag,
 blodplettet og forbrændt —
 endnu en dæmpet Eksplosion,
 og saa er Slaget endt.

SKIPPEREN

Julenat paa Havet.

Han stod og saa
mod Himlens dybe Blaa
og Maanestribens Vej, den vaade, blanke — —
saa god en Fred
steg til hans Hjerte ned
og talte dæmpet til hans Sind og Tanke:

Se Træets Sol —
Morlille i sin Stol —
hør Juleeventyrets dunkle Stemme —
der var engang — —
langt bort gik Sjælens Trang;
nu finder den sit Hvilested derhjemme.

En Julenat
et Sind fornemmer brat,
at intet ondt dets dulgte Dyb forhærder.
Hvor vi gaar frem —
ved Jul gaar Sjælen hjem,
og paa den Vej os ingen Magt forfærder.

Her er saa tyst
— fjernt glider Kampens Kyst —
kun Vandets dybe Brusen foran Boven —
Naturens Lyd,
en Fredens milde Fryd,
som Nattevindens Susen gennem Skoven.

Fra Dybets Skød
en Klokkebøje lød —
en fremmed Damper glidende sig fjerner —
Rødt imod Rødt,
han holder Kursen støt —
den tavse Hilsen mellem to Lanterner.

PAA POST JULENAT

Frem og tilbage, tilbage og frem
i Aftenens bidende Vind —
hans Tanker drog langvejs afsted til et Hjem,
i Skyndingen lod de hans Sjæl staa paa Klem —
og nu vil saa meget derind.

Saa standser han henne ved Lønningens
Rand —

se — eventyrligt i Sne
ligger derinde det bakkede Land —
Lanternernes Lys i det glidende Vand
er som sitrende Søjler at se.

Frem og tilbage, tilbage og frem —
hør — nu faldt Klokkerne i;

og ind i hvert Hjærte, der blot staar paa Klem,
glider hint Budskab fra Bethlehem
om Krybben og Barnet deri.

Det Gode har dog en underlig Magt
— større end Staal og Bly —
det gør denne Stund til en vanskelig Vagt —
hvad var det — jo det er engang blevet sagt:
„I skal blive som Børn paany — —“

Og Tankerne vandrer til Barndommens Land
og hende, der mest har ham kær —
de to kan besejre den stærkeste Mand,
de kommer usynligt trods skillende Vand,
og de er den fjerneste nær.

Men løber de Tanker da ganske grassat!
hvad gjorde hans Kind saa varm — —?
Ak nej, det kan hænde den bedste Soldat,
der gaar paa sin Post og er krigersk parat
med det blinkende Staal i sin Arm —.

NATLIG PATROUILLE I SUNDET

(Ved Helsingør).

Det hvide Fyr,
højt under sorte Skyr —
en Lysets Aand, der faldt i blide Tanker —
Blinkfyrets Lys
i korte Flammegys
er som en Puls, der stærkt mod Uvejr banker.

Den lille Stad —
en Lygters Perlerad,
hvor sort mod sort er tegnet Øens Strande.
Bag Skyens Kant
en kølig Diamant
af Dronningsmykket over Nattens Pande —

Vor sorte Baad
 er skabt til natlig Daad,
 den er som Mulm, der trygt i Mulm sig dølger,
 den fejer stum
 sit hvide Slæb af Skum
 igennem Vinterhavets dunkle Bølger.

Dog ej til Jagt
 men kun aarvaagen Vagt
 den spejder mod det nære og det fjerne.
 Hvem stævner frem
 imod vort stille Hjem —
 hvem fører denne glidende Lanterne?

Tænd Projektør!
 Fuld Fart! I Røgens Slør
 Ildfunker danser — glødende Pailletter —
 i Lysets Bræm
 en Skude trylles frem —
 sluk af! og Mørket Aandesynet sletter.

Vi saa, hans Navn
 stod ærligt paa hans Stavn,
 og Flaget frejdigt bølgede foroven,
 en Mand ved Rat
 steg frem af Mulm og Nat,
 og Skum som Svanevinger foran Boven.

Du kom med Fred —
 gaa trygt til Havn og Red —
 Nu glider bort i Mulmet to Lanterner,
 som i en Drøm
 ad en usynlig Strøm,
 af Natten baarne, som to milde Stjerner.

Vi vil kun Vort,
 kun vise Ufred bort,
 haardt imod haardt er Livets bitre Lære;
 vis mig Dit Sind,
 før Du gaar hos mig ind —
 her er min Haand — hvis Du er Mand af Ære.

PIRATVISE

Intet levende øjner jeg fjernt eller nær,
alt Lys er i Stormnatten slukket,
selv Himlen er druknet i farende Vejr,
og Stjernernes Øjne er lukket.

Men Bugten dernede brøler og brager
og bruser i Brænding og Skum,
der kastes imod mig i Pletter og Flager —
en Vilje, fortvivlet og grum.

Hvorfor stirrer jeg ud — der er intet derude,
der knuses hver Planke, hvert Ror —
jo, Venner, jeg venter Piraternes Skude
med flygende Viljer om Bord — — —

Ja, saaledes var det, Piraterne kom:
som Skrig gennem Uvejrets Nat
og holdt deres røde og rygende Dom
og ranede Kirkernes Skat.

Som hungrige Ulve i Bruset og Braget
de kom til den sovende Kyst;
før Dolkene blinkede, en Angst havde jaget
sin Kniv i hvert levende Bryst.

Og Ildhanen galed og fløj over Tage
med Stormen fra Hus og til Hus,
mens Himlen et Flammeskær kasted tilbage,
til alt laa i rygende Grus.

Men Kvinder, der skælved for Skændsel og
Skam,
bar dybt under Gruen begravet
en bange og flygtende Længsel mod ham,
mod Manden, Manden fra Havet —

Thi Rædslernes Rædsel gør gejl eller gal,
 aa, Kvinder, vogter Jer vel!
 Jert Blod bliver Vin i Piratens Pokal,
 han favner — og slaar saa ihjel.

Hans Sjæl er som Havet, og aldrig han skælved
 og aldrig hans Sind gjorde Bod;
 paa Jord vil han røve sin Lykke, ved Helved,
 om Vejen skal ryge af Blod!

— — — — —

Stundom i Magsvejr, en fredelig Dag,
 naar Brisen var lempelig, lun,
 og Skipperen stod dør i Middagsbehag,
 lænet mod Baadens Bardun,

da kom denne sælsomt fordægtige Skude
 snigende frem bag en Pynt,
 og førend den Skipper fik sat sine Klude —
 var Evigheden begyndt — —

Smaabølgerne bobler saa lindt og saa fedt
 om Kræmmerens bugnende Bov —
 Aa, intet paa Jorden kan brænde saa hedt
 som Piraternes Øjne mod Rov.

Har hungrige Svende paa Dæk og i Ruf
 som Gribbe langs Kysterne jaget,
 og vejrer de Kræmmerens drægtige Kuf,
 da hejser Piraterne Flaget!

Men fanger man ham i et Baghold engang,
 naar længst man af Legen var ked,
 og stinger hans Hjerte og slukker hans Trang,
 da gaar han herfra med en Ed.

— — — — —
 Hvorfor stirrer jeg ud, der er intet derude,
 der knuses hver Planke, hvert Ror — —
 jo, Venner, jeg ventede Piraternes Skude
 med vildsomme Viljer om Bord.

ØRESUND

Hvor Strandens Linje buer,
og Gilbjærg-Brinken brat
nedstyrter mod det grønne Kattegat,
dér mister Øjet Fæste
for Manden ved sit Rat —
dér glipper Sundet, der tar Havet fat!

Ja, der har Sundet bredet
mod Verden ud sin Favn:
Kom Sejlere, kom skumbevinget Stavn — —
De brused frem i Flokke
til Ufred og til Gavn —
da vaagned Helsingør og København!

Og stundom kom en Sejler
med bange Sjæl ombord,
med En, der bort i svunden Ungdom for —
men da han saa den grønne Kyst
og Vejens hvide Spor,
han hviskede: Danmark! — som et Elskovs-
ord — —

SEJL OG SOMMER

Een krydser krapt mod Vinden,
een stryger i eet Stræk;
den vilde Fugl maa sikre Hænder tvinge,
den bruser i en Vending
og vadsker Sejl og Dæk,
mens Solen straalér i den blanke Bringe —
saa stryger over Havet de hvide Fugles Træk,
til træet i Havn hver glider paa sin Vinge.

Og er den snevre Kockpit
al hans Kommandoplads —
en Yachtmand er en Sømand for Vorherre,
med Grejerne i Orden,

han ellers helt forsvor,
 man ikke paa Kompasset mer kan stole:
 hun sætter Kurs paa Kullen — man maa tro
 mig paa mit Ord —
 og runder stolt Landskrona Havnemole.

Der er saa meget dejligt,
 hvorpaa hun giver Agt:
 de hvide Maager sejler under Himlen,
 hun læner over Hækken
 sin slanke Pige krop
 og lytter til en Klokkebøjes Bimlen,
 saa vender hun sit Ansigt mod Rummets
 Solvæld op
 og lukker sine Øjne til i Svimlen.

Men frisker det, saa stemmer hun
 mod Ruffet haardt sin Fod
 og haler, aa, saa stærkt, i Skødetampen —
 ak, det er gerne Fingrene,

der kommer i Bekneb,
naar Tovet skal beknibes over Klampen,
og, Gud, hvor de dog smerter af det riflede

Reb — —

de Hænder passer daarligt til Hampen.

Nej, stundom bør han lægge
paa Roret selv sin Haand —
kan hænde over den, der stygt maa værke;
for det er godt at lære
en lille vilter Aand,
der lader haant om Vager og om Mærke,
at — hvordan det i Land har fat — *her* maa
han give Kurs,
paa Søen er en Sømænd dog den stærke.

Har Fuglen bjærget Vingerne
og lagt sig trygt til Ro
og sænket i en lille Havn sit Anker,
og er han tavs, fordi han har

for meget at betro,
gaar de og lytter til hinandens Tanker — —
naar Vind og Bølge tier, kan det hænde
saadan to,
at de kan høre Hjerterne, der banker.

KAPROERNES SANG

Vi løfter op vor Baad
og sætter den i Havet —
urgammel er den Daad.
Engang var det en sælsom Ark,
med skarpe Stene savet,
dens Bord var bøjet Bark.

Vort Fartøj har vi kær,
dets fine, blanke Sider
med Spant af sarte Spær,
og i det slanke, lette Hvælv
vi over Havet glider
som eet med Baaden selv.

Javel, vort Togt er kort,
 ej Vikingfærd, der truer,
 men Blikket bæres bort — —
 i Solen hvide Sejl vi se,
 hvor Bølgetæppet buer,
 som Tinder, klædt i Sne.

Vi kender Danmarks Kyst —
 dør aander Bøgeskove
 i Brisen som et Bryst —
 fra Gryet gyder Guld mod Strand
 til alle Farver sove —
 vort milde Fædreland!

I Kæmpehøj og Muld
 Din Stortid er begravet,
 en Skat af Minders Guld.
 Men Fortids Magt og Mod og Mand
 er blevet til paa Havet,
 vort halve Fædreland!

Der blev vor Lykke til,
vor Styrke og vor Glæde
i sunde Nervers Spil.
Saa fej da, Blæst, hver dunkel Sky,
lad Sol og salten Væde
os give Magt paany!

**SØTRÆFNINGEN VED
HELGOLAND**

AF KANTATE VED MINDEFESTEN

I ODD-FELLOW-PALÆET

DEN 9. MAJ 1914

SOLO-KVARTET OG KOR

Evigt rinder Danmarks Graad for den tabte
Søn.

At han kom tilbage, var længe Landets Bøn.
Hulket ud blev det Bud: Dannevirke rømt —
dræbt og haanet laa en Drøm, et Land og
Folk har drømt.

Fod for Fod af Hjerteblood strimes Slesvigs
Jord,
Undergangen følger i Hærens røde Spor;
smertesløv gaar hver Mand, førende sin
Hest —
om nu Døden tog ham, var det for hans
Hjerte bedst.

Tapre Mand fra Helgoland ! Smilet i vor Nød !

For en tørstig: Væde, og for en hungrig:

Brød !

Sejrens Krans blev dog hans. Hil det raske

Kor,

der har talt med Malmets Sprog de sidste

danske Ord !

KOR

Herlige Lyd,
Sømandens Fryd,
Sejlenes Sus fra Skanse til Spryd.
Brisen er lun,
Vant og Bardun
synger, og glad Neptun
omrisler saa blidt det svajende Skrog —
saa gaar det stik i Syd:
at lystre, det er Soldaternes og
en Sejlers Dyd.

Luver den op,
duver dens Top,
vi haler tot hver Bras og hver Strop.
Det lille Sving,
Skagen omkring,
er jo slet ingenting.

Saa stryger vi ned langs Lyngens Land,
som Sky mod Himlens Grund —
en Sky, der vil sende Lynenes Brand
i Farens Stund.

Ærligt forhad
er vor Fregat
fra mangen rask Blokade-Tagfat.
Snart har vi ladet —
riflet og glat
dundrer et *pereat!*
Granaten vi sender, hidsig, paa Rov,
den hede Tigerkat,
den river hans Rig og flænses hans Bov
og gør ham mat!

RECITATIV

„Klart Skib“ er bleven blæst og Topgasterne
sendt op
med Rifler og med blanke Falkonetter,
og Sejlene beslaaet fra Dæk og til Top,
paa Plads hver Mand fra Chefer til Kadetter,
Kanonerne er surret los og Kugler lagt i
Krans —
Orkestret er beredt til at spille op til
Dans — —

„Den Gamle“ har talt, saa det genlød om
Bord —
og den, der taler sjældent, naar til Bunds
med sine Ord —
„De pinte os ved Dybbøl, nu gir vi dem
igen“ !
De Ord gik som een Vilje gennem alle
Hjerter hen.

For Suenson var Chefen, var Manden iblandt
Mænd.

en Fører, paa hvem Folket kunde lide,
og fandtes der en Kryster, og „Den Gamle“
kom hen —

da gik han glad i Døden ved hans Side!
For vel var Chefen barsk, og hans Blik en
farlig Pil,

— men den, der mest er mørk, naar til
Hjertet med et Smil —

og havde han af liden Aarsag brummet op
og bandet,

og været som et voldsomt henfarende Vejr —
i Stormen var han Olien paa Vandet!

Kun Baadsmanden forude, der tager sig en
Pris,

er ikke rigtig glad ved Kamp-Befalingen,
for han har lige malet, og bekymret paa
sin Vis

han ser omkring og op mod Stængesalingen

SOLO MED KOR

Kanonerne tier, mens Røgen driver væk —
og Jubelen forstummer over Sejers-
skibets Dæk.

Ad larmdøvet Øre og glædesvimmelt Sind
der sniger sig en Tone dybt i alle Hjerter ind.

Og Glæden maa standse med dæmpet
Aandedræt —
for Sorgen har jo høstet i det trange Lazaret.

Dernede har de lyttet til Slagets djærve Gang,
glemt deres Kval og Pine for Hjertets
Jubeltrang.

Dér hviler de, som frejdigt sig selv for
Danmark gav,
og gode, milde Hænder har smykket deres
Grav.

KOR

Vi staar Kronborg ind,
Helsingør imod os flager,
i den milde Vind
hundred Baade om os vager.
Se med Blus paa Kind
unge Kvinder mod os drager,
for vort glade Sind
ingen synes før saa fager;
men vi ved et Navn,
der os helt om Hjertet tager,
som en kærlig Favn —
Vort Maal er København!

Ja, vi kommer hjem
med en Smule reven Trøje,
det er ligefrem,
man maa lidt for Stadsen døje.

Men med Fynd og Klem
 slog vi, lod os ikke nøje,
 vi tog ti for fem —
 Aa, hvor frydedes vort Øje,
 da et herligt Skud
 — som en gylden Papegøje —
 folded flammende ud
 hans Foremærseklud!

Hvilken Larm og Støj,
 Sind og Sans forgaar os ganske —
 i en Sky af Røg:
 „Sjælland“, „Thor“ og „Holger Danske“ —
 Og, hvem kommer dør —
 se, Chaluppen mod os stiler,
 snart er den os nær,
 Chefen ned fra Broen iler —
 KONGEN stiger op,
 takker, roser, nikker, smiler —
 Hjertet fløj i vor Krop,
 som Flag fra Gaffeltop!

REICTATIV

I mindes vel Dagen, ærværdige Mænd,
og tit har I manet den frem for Jer Tanke
og kendt Jeres Hjerter saa frydefuldt

banke —

vi hilser Jer alle med Glæde igen!

Vi hylder „Den Gamle“ — den barske og
grumme —

og dem, der i Tiden blev stille og stumme,
vi hylder Jer alle, ærværdige Mænd!

Vi beder, at Danmark, ifald det igen
blev tvunget til væbnet at møde en Fjende,
maa skabe sin Fremtid et lysende Minde,
som det, I har rejst paa dets mørkeste Vej
hin sollyse niende Maj!

FÆLLESSANG

I Tidens Gry en Verden steg
af Hav, af Hav!
Og Lande dukked frem — og veg
for Havets Magt i trodsig Leg —
nu minder kun om Urtids Eg
det gule Rav.
Ja, Verdners Liv i Lyst og Nød
sank atter hen i Havets Skød
og tav.

Den Brink saa brat og brænding-vaad
og Havets Spejl
har hilset Danmarks første Daad:
en egetømret Vikingbaad,
der skar igennem Bølgens Fraad

for Pres af Sejl,
et Drageskib, der drog afsted
og tæmmed Havets Harmes med
sin Plejl.

Du stolte Hav i Braad, i Brand,
i dunkel Ro —
snart styrter Du Dig grum mod Strand,
snart glatter Du det hvide Sand
og buer fint fra Land til Land
Din Bølgebro.
Vort Sind er lutret i Din Daab,
Du bølger i vor Elskov, Haab
og Tro.

De Vingesnækker svandt i Sky
mod Sagas Strand,
men efterlod et Ørnery
fra Vikingskibets Skjoldegny
og Bispens stærke Flaadeby

til Helgoland.

Om nogen nu kom hid paa Rov —
Staalhagen jog dybt i hans Bov
sin Tand.

Vort Fædreland i Nordhavs Sus,
Du fostrer Mænd,
der værner deres Fædres Hus.
Aa, Du, der steg af Bølgens Brus,
og hviler sødt i Sol og Gus
Din skønne Lænd!
Aa, Danmark, Danmark, Du er vort,
til Du i Havet glider bort
igen!